

И все пакъ отиде.

Нѣкаква страшна сила го издърпа и го подкара къмъ кжщата на хаджи Костадина.

— Да послушамъ какъ сричатъ децата, — оправда се даскалъ Гено, но кой знае защо бутна вратата на кжщата и влѣзе въ двора. Може би, защото не чу никакъв шумъ.

Въ двора черковниятъ слуга ровѣше градината. Щомъ видѣ даскала, той изпустна мотиката и бързо влѣзе въ школото. Следъ малко отъ тамъ излѣзоха двама млади мъже, облѣчени въ европейски дрехи, пригладени, докарани.

— Тия ще сж даскалитѣ, — намръщи се даскалъ Гено и дръпна дѣсния си мустакъ.

— Заповѣдай, даскалъ Гено, — любезно го покани единиятъ учителъ. — Заповѣдай! Азъ съмъ даскалъ Парашкевъ Дамяновъ, а този е другарьтъ ми даскалъ Христо Драгановъ. Дето ще рече и двамата сме твои ученици и приемници.

Даскалъ Гено измънка нѣщо и тръгна предъ новитѣ учители. Изведнѣжъ се окуражи: да види какво имъ е школото, какви имъ сж ученицитѣ.

— Тука, най-напредъ. Тука сж малкиитѣ — учатъ да четатъ и пишатъ словата.

Даскалъ Парашкевъ отвори вратата и бутна забъркания даскалъ Гено въ стаята. Десетина деца се изправиха на крака да посрещнатъ госта.

Тѣ седѣха на пейки, а не на шарено чердже, както у даскалъ Генови. И не пишеха въ пѣськъ.

— Пишатъ на дѣсчици съ гвоздеи, — обясни новиятъ учителъ. — Дѣсчицитѣ сж намазани съ воскъ и децата пишатъ по тѣхъ. Като изпишатъ една дѣска, оставятъ я на купа, ей тамъ, и си взе-